

Acte memorable a la Sagrada Família

► El dimarts 25 de novembre fou un dia memorable per a la Basílica de la Sagrada Família. En presència de vint-i-cinc cardenals i arquebisbes de tot el món i de tots els bisbes catalans, es va celebrar l'acte titulat «Paraula de Déu i músiques del món». Fou un acte a la vegada religiós i cultural, amb la participació de la Polifònica de Puig-reig i l'Escolania de Montserrat. Era l'acte final, a Barcelona, del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats. Durant l'acte, es va llegir un missatge del papa Francesc, que dos dies després, el 27 de novembre, va rebre en audiència els congressistes.

GLOSSA

En el temps de lleure

Un centre d'esplai celebra el quaranta-cinquè aniversari de la seva fundació. La celebració és un dissabte a la tarda. Les activitats se succeeixen: jocs, cançons, exposició de fotografies i, arribat el vespre, celebració de l'eucaristia setmanal, avui centrada en l'aniversari. La missa esdevé acció de gràcies per l'activitat educativa, per les persones que l'han animat, pels infants que n'han gaudit, pels infants i monitors traspassats... Acabada la celebració, es projecta un recull d'imatges de la vida del centre i quatre parlaments breus fan conèixer la petjada que el pas per l'esplai ha deixat en la vida de monitors de diverses generacions.

Intervé una antiga monitora, ara casada i mare de dues nenes, per recordar els seus anys d'infant en les activitats del centre. Diu: «[...] Vaig jugar, vaig viure aventures, vaig escoltar contes... Vaig aprendre a expressar-me en els tallers i van ser escoles de pregària el bon dia i el bona nit. Aprenies a anar pel món i a comptar amb els altres, i a viure la satisfacció gratificant d'haver fet tu les coses. A poc a poc, vaig co-

nèixer i viure valors i actituds com la solidaritat, la generositat, el compartir, l'amistat, la pertinença a un grup, l'austeritat [...]». «Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres» (Jn 13, 15).

La posterior etapa de monitora la resum així: «Sense adonar-me'n, com si es tractés de la segona part d'una lliçó, vaig aprendre —juntament amb els companys monitors— el que volien dir les paraules compromís, gratuïtat, compassió, responsabilitat, treball en equip, donar el millor de tu mateixa... Tota una manera de fer i de viure que m'han acompanyat al llarg de la vida, tant personalment com professional». Finalment, clou el seu testimoni dient: «Quan van arribar les filles ens plantejarem: què els podem oferir de bo, a part d'estimar-les, perquè creixin sent persones de bé i per als altres? No vam dubtar: la fe, l'ensenyament i l'educació en el lleure; és a dir, la comunitat, l'escola i el centre d'esplai!» Un creixement harmònic per aprendre a estimar i servir, com Jesús ens va ensenyar.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Cants de la «Oh!»

En ple Advent ressona a l'Església el cant de les famoses «Antífones de la O». Són uns textos molt antics que la tradició ha anat dipositant en la litúrgia i que s'han mantingut en el temps, tant per la seva bellesa, com per la seva adequació a l'espiritualitat del temps d'Advent. L'actual abat de Santa Maria de Poblet hi ha confectionat uns bells comentaris.

Tornem a la imatge de l'embaràs i el part per entendre l'espiritualitat d'Advent i Nadal. Esmentàvem incapacitat per a l'admiració, que sofrim quan banalitzem el sexe i considerem tot el procés de la concepció i el naixement com un simple mecanisme fisiològic, que es pot manipular com si es tractés de «coses». Per sort no sempre és així. Fa uns dies, visitant una família, que havia tingut un nou fill feia uns mesos, vaig escoltar que un amic del matrimoni xiuxiejava a cau d'orella del pare aquestes paraules: «És impressionant. No et sembla una meravella, que només fa uns mesos en Bru —que així es deia el nounat— fos un ésser minúscul en el si de la Sara —la mare?»

Aquest amic denotava que era capaç d'entendre el Nadal; la seva predisposició ja era d'Advent. Per què? Perquè l'esperit d'Advent requereix capacitat per a l'admiració i l'entusiasme. Poder copsar allò meravellós és condició per apassionar-se pel misteri que celebrem.

Les «Antífones de la O» responen a aquesta actitud. Es canten acompanyant el *Magnificat* en les vespres dels set dies previs a Nadal. En elles l'Església, manifestant la seva sorpresa i admiració per l'esdeveniment que és a punt de produir-se, lloa el Messies, alhora que el crida i li demana que apressi la seva vinguda. Així, Jesús és invocat com a Saviesa, Senyor, Rebrot de Jessè, Clau de la casa de David, Sol, Rei i Emmanuel.

Observem que totes aquestes antífones conserven la mateixa composició. Primer és l'admiració i la invocació («Oh»), després la petició que vingui aviat a aquest món («vine»). Aprenuem d'aquesta manera de pregar.

Nosaltres estem potser més a prop d'aquest segon sentiment. Quan tenim clara consciència que les coses van malament, ens surt espontània la petició: vine, ajuda'ns, soluciona els nostres problemes! Són les nostres mancances el que ens preocupa, abans que la seva persona en si. Però, com dirigir-se a Ell i demanar-li alguna cosa, sense ponderar abans qui és, sense deixar-se impressionar pel seu ser i la seva missió? La petició que vingui naixerà del nostre sofriment present, però sobretot ha de néixer del desig de la seva persona, un cop ha estat contemplada i admirada.

Ell és la Saviesa escampada per tota la creació, que necessitem per caminar.

Ell és el Senyor, que es va aparèixer a Moisès i que necessitem perquè ens deslliuri de l'esclavitud.

Ell és el rebrot de la casa de Jessè, que ha de renèixer davant els pobles quan l'esperança semblava perduda.

Ell és la clau de David, que té el poder d'obrir i tancar.

Ell és el sol, que ha de brillar, il·luminant als qui jeu en tenebres i en ombres de mort.

Ell és el Rei desitjat dels pobles i pedra angular de l'Església, que reuneix en un sol poble a tots els dispersos.

Ell és Emmanuel, el nostre germà, rei i legislador, esperança i salvador.

Ens preparem per al Nadal, un cop haver conegut qui és el qui neix entre nosaltres i per a nosaltres. Però sempre ens sorprendrà, cada vegada més admirable i desitjable, cada vegada més amable als nostres ulls.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ **EMÍLIA GARCIA**

Apostolat bíblic

Maria Benedicta Daiber va néixer en el si d'una família alemanya de tradició luterana. El seu ateisme li produïa un gran buit interior i als 18 anys, després d'una lluita interior, «va abraçar la fe catòlica» i dedicà tota la seva vida a donar-la a conèixer. Va viatjar per mig món amb la Bíblia sota el braç. El maig de 1954 va arribar a Barcelona, on es va establir després d'haver impartit cursets per tota la Península. El 1959 va fundar l'Obra de Cursets Bíblics Catòlics. L'Emília Garcia, que va conviure amb ella durant 20 anys, és la continuadora del seu apostolat bíblic: presideix l'Associació d'Amics de M. Benedicta.

Com va començar l'apostolat de M. Benedicta?

Va impartir cursets a parròquies de Barcelona i rodalia. L'any 1970, amb el P. Pablo Menor, SJ, que havia conegut al Perú, va fundar el Moviment Pro Ecclesia Sancta, que la portava a visitar, cada estiu, monestirs de contemplatives d'Espanya, amb qui compartia el seu amor a l'Església. Eren una mena d'exercicis espirituals breus.

Arran de la seva mort van continuar el seu apostolat...

Les persones que la coneixien estaven convençudes de la seva santedat. Era una geganta de la fe que no podia quedar oculta, el seu apostolat bíblic no podia perdre's. El 1995 es va fundar l'Associació, que promou la seva causa de canonització i el seu apostolat.

Per què la va captivar?

Sóc testimoni de la força de la Paraula de Déu, que, com diu sant Pau, «és útil per ensenyar, per convèncer, per corregir, per educar en la justícia..., perquè l'home estigui preparat per a tota obra bona» (2Tm 3,16-17), ja que l'Evangeli és «força de Déu per al qui creu» (Rm 1,16-17).

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

El testimonio del cardenal Capovilla sobre el Concilio

La idea de convocar un Concilio se la mencionó Juan XXIII a su secretario, Loris Capovilla, el 30 de octubre de 1958 por primera vez, dos días después de su elección al pontificado. El secretario nos dice que se quedó confundido: pensaba en las dificultades que comportaría un acontecimiento de estas características y en el tiempo necesario para su preparación. Por eso permanecía en obstinado silencio cada vez que el Papa hacía referencia a su idea.

Unas semanas después, intuyendo la oposición de su secretario, Juan XXIII le dijo: «Tú piensas que el Papa es viejo, que le falta tiempo para una empresa de gran relieve, te asusta el conjunto de la empresa. Y te equivocas, porque razones como un empresario: proyecto, estudio, dificultad, complicaciones... Es argumentar de modo humano. Hasta que no hayas puesto tu yo bajo los zapatos, no serás un hombre libre, no comprenderás nada de los caminos de Dios. Él se abandonaba a los caminos de Dios con filial confianza...»

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva)

HECHOS DE VIDA

La ira, la venganza y el amor propio

Dante Alighieri (1265-1321), en la *Divina Comedia*, narra el caso del joven Aniel, condenado, a quien una serpiente monstruosa estrecha de tal manera que se funden lentamente el cuerpo del joven y el cuerpo del monstruo.

La piel del joven se vuelve escamosa y sus ojos despiden destellos verdosos. Los condenados, al verlo, exclaman horrorizados: «¡Aniel, cómo cambias! ¡Cómo vas cambiando, Aniel!»

—Al irritarnos ya traslucimos la ira en la actitud y en la mirada.

—La ira procede de la falta de virtud y de dominio de uno mismo.

—La ira y el odio son contagiosos. Tóxicos.

Dice un proverbio persa: «Poca hiel corrompe mucha miel.»

S. Basilio afirmaba: «El iracundo pierde hasta el aspecto de persona y toma el de fiera.»

Otro autor moderno sentencia: «Quien se deja llevar por la ira, la cólera, el odio se encuentra la *víbora* que pica, el *león* que ruga y el *tigre* que despedaza.»

San Agustín, tan actual y profundo como siempre, nos recuerda: «Los antiguos nos enseñaron que la ira no es más que el apetito de venganza.»

Y san Alfonso de Ligorio: «Vencer el amor propio es vencerlo todo.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Adviento: «Consolad, consolad a mi pueblo»

Consuelo es una de las palabras clave para entender el mensaje bíblico, porque nos revela el auténtico rostro de Dios. Así, en el profeta Isaías podemos leer: «Consolad, consolad a mi pueblo —dice vuestro Dios» (Is 40,1). El consuelo es, por una parte, una prerrogativa de Dios; pero, por otra, una acción en la que podemos participar los seres humanos.

Consolar significa calmar, aliviar, apaciguar. Es decir, en caso de que se produzca un mal, un dolor o una desgracia, el consuelo hace más llevadero el sufrimiento sin llegar a eliminarlo. Transforma la angustia en paz.

Dios se hace presente en el mundo para consolarnos. Su Palabra, la Encarnación de su Hijo, la acción del Espíritu Santo tienen por objeto rescatarnos de las garras de la aflicción.

Nosotros querríamos erradicar de una vez para siempre el dolor, el mal, la enfermedad, la muerte... Sin embargo, ellos son nuestros compañeros de viaje. Aun así, Dios no nos ha dejado solos. Se ha embarcado en nuestra misma nave para que no surquemos en solitario el mar de la existencia.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 15. ■ Dilluns** (litúrgia de les hores 3a setmana) [Nm 24,2-7.15-17a / SI 24 / Mt 21,23-27]. Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prev. a Osca; santa Cristiana (Nina), esclava mr.; santa Sílvia, vg.; beat Bonaventura de Pistoia, prev. servita.
- 16. ■ Dimarts** (□ Urgell) [So 3,1-2.9-13 / SI 33 / Mt 21,28-32]. Sant Josep Manyanet (1833-1901), prev. d'Urgell, nat a Tremp, fund. Fills i Filles de la Sgda. Família (SF, 1870). Sants Ananies, Azaries i Misael, joves companys de Daniel; santa Albina, vg. i mr.; santa Adelaida (o Alcía) de Borgonya (s. x); beata Maria dels Àngels, vg. carmelitana.
- 17. ■ Dimecres** [Gn 49,2.8-10 / SI 71 / Mt 1,1-17]. Sant Joan de Mata, prev. provençal, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); sant Llätzer, germà de Marta i Maria, de Betània, ressuscitat per Jesús; sant Esturmí, abat; sant Franc de Sena.
- 18. ■ Dijous** [Jr 23,5-8 / SI 71 / Mt 1,18-24]. Mare de Déu de l'Esperança, o bé Expectació del part, anomenada popularment «de la O» (antífones). Sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.
- 19. ■ Divendres** [Jt 13,2-7.24-25a / SI 70 / Lc 1,5-25]. Sant Nemesi, mr.; sant Anastasi I, papa (399-401) i mr.; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Faustina, mare de família mr.; santa Eva, mare dels humans.
- 20. ■ Dissabte** [Is 7,10-14 / SI 23 / Lc 1,26-38]. Sant Benjamí, patriarca; sant Domènec (Domingo) de Silos, abat benedictí; sant Macari, prev. i mr.
- 21. ■ † Diumenge vinent**, IV d'Advent (litúrgia de les hores 4a setmana) [2Sa 7,1-5.8b-12.14a.16 / SI 88 / Rm 16,25-27 / Lc 1,26-38]. Sant Pere Canisi (1521-1597), prev. jesuïta i doctor de l'Església, nat a Nimega. Sant Severí, bisbe i mr.; sant Glicerí, prev. i mr.; sant Temístocles, mr.

DIUMENGE III D'ADVENT

▶ Lectura del profeta Isaïes (Is 61,1-2a.10-11)

L'Esperit del Senyor Déu reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor.

Aclamo al Senyor ple de goig, la meua ànima celebra el meu Déu, que m'ha mudat amb vestits de victòria, m'ha cobert amb un mantell de felicitat, com el nuvi coronat amb una diadema, com la núvia que s'engalana amb joiells. El Senyor Déu farà germinar el benestar i la glòria davant de tots els pobles com la terra fa créixer la brotada o el jardí fa néixer la sembra.

▶ Salm responsorial (Lc 1,46-48.49-50.53-54)

R. *La meua ànima celebra el meu Déu.*

La meua ànima magnifica el Senyor, / el meu esperit celebra Déu que em salva, / perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. / Des d'ara totes les generacions / em diran benaurada. R.

Perquè el Totpoderós obra en mi meravelles. / El seu nom és sant, / i l'amor que té als qui creuen en ell / s'estén de generació en generació. R.

Ompli de béns els pobres, / i els rics se'n tornen sense res. / Ha protegit Israel, el seu servent, / s'ha recordat del seu amor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,16-24)

Germans, viviu sempre contents, no us canseu mai de pregar, doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist. No sufoqueu l'Esperit, no desestimeu els dons de profecia; examineu-ho tot i quedeu-vos allò que trobeu bo, gardeu-vos de tota ombra de mal. Que Déu mateix, el Déu de la pau, us faci del tot sants, i guardi totalment irrepressibles el vostre esperit, la vostra ànima i el vostre cos per quan retorni nostre Senyor Jesucrist. Déu que us crida, és digne de tota confiança; ell ho farà així.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,6-8.19-28)

Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la llum, perquè per ell tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la llum; venia només a donar-ne testimoni.

Quan els jueus van enviar-li, des de Jerusalem, sacerdots i levites per interrogar-lo, el testimoni de Joan fou aquest. Li preguntaren: «Qui ets tu?» Ell, sense cap reserva, confessà clarament: «Jo no sóc el Messies». Li preguntaren: «Qui ets, doncs? Elies?» Els diu: «No el sóc». «Ets el Profeta que esperem?» Respongué: «No». Li digueren: «Doncs, qui ets? Hem de donar una resposta als qui ens han enviat: què dius de tu mateix?» Digué: «Sóc una veu que crida en el desert: "Aplaneu el camí del Senyor", com diu Isaïes.»

Alguns dels enviats, que eren fariseus, li preguntaren encara: «Per què bateges, doncs, si no ets el Messies, ni Elies, ni el Profeta?» Joan els respongué: «Jo batejo només amb aigua, però, tot i que no el coneixeu, ja teniu entre vosaltres el qui ve després de mi; jo no sóc digne ni de deslligar-li la corretja del calçat.»

Això va passar a Bet-Ània, a l'altra banda del Jordà, on Joan batejava.

▶ Lectura del llibre de Isaïes (Is 61,1-2a.10-11)

El Espíritu del Señor está sobre mí, porque el Señor me ha ungido. Me ha enviado para dar la buena noticia a los que sufren, para vendar los corazones desgarrados, para proclamar la amnistía a los cautivos y a los prisioneros la libertad, para proclamar el año de gracia del Señor. Desborde de gozo con el Señor, y me alegro con mi Dios: porque me ha vestido un traje de gala y me ha envuelto en un manto de triunfo, como novio que se pone la corona, o novia que se adorna con sus joyas. Como el suelo echa sus brotes, como un jardín hace brotar sus semillas, así el Señor hará brotar la justicia y los himnos ante todos los pueblos.

▶ Salmo responsorial (Lc 1,46-48.49-50.53-54)

R. *Me alegro con mi Dios.*

Proclama mi alma la grandeza del Señor, / se alegra mi espíritu en Dios, mi salvador; / porque ha mirado la humillación de su esclava. / Desde ahora me felicitarán todas las generaciones. R.

Porque el Poderoso ha hecho obras grandes por mí: / su nombre es santo, / y su misericordia llega a sus fieles / de generación en generación. R.

A los hambrientos los colma de bienes / y a los ricos los despide vacíos. / Auxilia a Israel, su siervo, / acordándose de la misericordia. R.

En aquesta pintura, Domenico Ghirlandaio fa assistir Jesús a la predicació de Joan Baptista. Església de Santa Maria Novella (Florència)

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 5,16-24)

Hermanos: Estad siempre alegres. Sed constantes en orar. Dad gracias en toda ocasión: esta es la voluntad de Dios en Cristo Jesús respecto de vosotros. No apaguéis el espíritu, no despreciéis el don de profecía; sino examinadlo todo, quedándoos con lo bueno. Guardaos de toda forma de maldad. Que el mismo Dios de la paz os consagre totalmente, y que todo vuestro espíritu, alma y cuerpo, sea custodiado sin reproche hasta la venida de nuestro Señor Jesucristo. El que os ha llamado es fiel y cumplirá sus promesas.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,6-8.19-28)

Surgió un hombre enviado por Dios, que se llamaba Juan: este venía como testigo, para dar testimonio de la luz, para que por él todos vinieran a la fe. No era él la luz, sino testigo de la luz.

Y este fue el testimonio de Juan, cuando los judíos enviaron desde Jerusalén sacerdotes y levitas a Juan, a que le preguntaran: «¿Tú quién eres?» Él confesó sin reservas: «Yo no soy el Mesías.» Le preguntaron: «¿Entonces, qué? ¿Eres tú Elías?» Él dijo: «No lo soy.» «¿Eres tú el Profeta?» Respondió: «No.» Y le dijeron: «¿Quién eres? Para que podamos dar una respuesta a los que nos han enviado, ¿qué dices de ti mismo?» Él contestó: «Yo soy la voz que grita en el desierto: "Allanad el camino del Señor", como dijo el profeta Isaías.» Entre los enviados había fariseos y le preguntaron: «Entonces, ¿por qué bautizas, si tú no eres el Mesías, ni Elías, ni el Profeta?» Juan les respondió: «Yo bautizo con agua; en medio de vosotros hay uno que no conocéis, el que viene detrás de mí, y al que no soy digno de desatar la correa de la sandalia.»

Esto pasaba en Betania, en la otra orilla del Jordán, donde estaba Juan bautizando.

COMENTARI

Viviu sempre contents

Des de temps molt antics, l'Església celebra aquest diumenge com un dia de joia: la joia que ens encomana l'Evangelí. Se'n invita a no fer cara de pomes agres sinó cara de festa, de Pasqua. Els profetes, en especial Joan Baptista, anuncien que ve el Senyor. Que no passi de llarg pel nostre costat perquè no hem percebut que era ell.

En la litúrgia d'avui ressona l'anunci del Regne de Déu, primer pel profeta anònim, anomenat *tercer Isaïes* (s. VI aC), que porta un missatge de joia, la *Bona Nova* del retorn d'Israel a la pàtria després de l'exili a Babilònia. És una veu càlida que és *evangelí* per als pobres i desvalguts (61,1), que és es-

perança per als cors adolorits, llibertat per als captius, i per als presos el retorn de la llum. És com l'herald que proclama «l'any de gràcia del Senyor». Així el text vol encoratjar el poble decaigut després del retorn de Babilònia, quan es fa difícil la reconstrucció de Jerusalem per la pobresa i les dimensions entre els nou arribats i els que ja habitaven a la ciutat.

El profeta alena l'esperança en el Déu que salva. Fora la por, el descoratjament. Només Jesús s'ha pogut apropiat d'aquesta profecia a la sinagoga de Natzaret: «Avui s'ha complert aquesta Escripura que acabeu de sentir» (Lc 4,16-21). Crist inaugura l'era nova, «l'any de gràcia del Senyor».

La veu del Baptista és la veu del testimoniatge: «Jo no sóc ni Elies ni el Messies. Jo vinc a donar tes-

timoni de la llum. Vinc a preparar el camí de qui és més gran que no pas jo». Joan Baptista confessa que ell és la veu, que la Paraula és Jesús, el Crist encarnat. També Joan ha estat cridat a ser precursor de Jesús. No pretén ser la Paraula. Només és la veu que anuncia la vinguda de Déu entre nosaltres i ve a donar-ne testimoni. Joan Baptista ens ajuda a discernir qui és la llum, la paraula de Déu. Ell ve vestit amb pèl de camell i no habita en cap palau. Humilment assenyala ja el Messies que ve.

El testimoniatge del Baptista és el model de com ha de ser el testimoniatge de qualsevol servidor del Regne: «Vingué a donar testimoni de la llum (7); ell mateix no era la llum; venia només a donar-ne testimoni.»

Ignasi Ricart, claretià

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

El bisbe Agustí fa entrega de bibles a un grup del Camí Neocatecumenal. Dimecres 26 de novembre, un grup de 18 joves i adults de la parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Sant Vicenç del Horts va rebre la Bíblia, de mans del bisbe Agustí, per tal que els acompanyi com aliment de vida, en l'inici del seu camí vers la renovació de les promeses baptismals.

Recés d'Advent per a joves. Diumenge 30 de novembre, el mateix dia que començava l'any litúrgic, la Delegació de Pastoral de Joventut va organitzar una tarda de recés a la Casa de l'Església, conduïda per Albert Soler Llopart, pare de família i professor a la universitat de Vilanova i la Geltrú. Van participar-hi una vintena de joves i adolescents, a partir de 3r d'ESO.

En el mes de la Cadena de Pregària per les Vocacions. Diversos moments, amb fort significat vocacional, van tenir lloc a finals del mes passat. El 27 de novembre, de les 10.30 h fins a després de dinar, va tenir lloc una trobada de pregària i reflexió vocacional a la Casa de l'Església, amb divuit preveres i un diaca. Aquell mateix dia al vespre, es va celebrar la pregària vocacional a la capella de la seu del bisbat, amb el testimoni de les Missioneres de la Immaculada Concepció, presents al Prat de Llobregat. Dissabte 29 de novembre, a la tarda, va ser la cloenda de l'estada vocacional a l'Arxiprestat de Bruguers, amb el recés vocacional dirigit pel bisbe Agustí i l'eucaristia a la parròquia de Sant Joan de Viladecans. El mateix dissabte, una altra iniciativa reeixida va ser la de la pregària-concert celebrada a la parròquia de Sant Pere, d'Abrera. Malgrat la pluja, el temple parroquial es va omplir de famílies joves del poble i també els nens de les catequesis van donar la seva contribució a l'acte.

AGENDA

Sembradors d'estrelles. La Delegació de Missions enceta la campanya d'Infància Missionera amb l'acció «Sembradors d'estrelles» durant el mes de desembre. És una ocasió per agrair a tothom la seva generosa participació i suport en la passada Campanya del Domund. Aquesta activitat la realitzen sobretot els infants, que enganxen un estel als vianants, tot desitjant un bon Nadal

de part dels missioners. Els materials es poden passar a recollir per la Delegació de Missions, a la Casa de l'Església. També es poden trobar al blog de les delegacions de Barcelona i St. Feliu de Llobregat: <http://delegacionsbarcelonastfeliu.blogspot.com.es>

Nadal amb els seminaristes. El proper dijous, 18 de desembre, tindrà lloc la tradicional celebració de Nadal al Seminari Conciliar, amb inici a

les 20 h amb l'eucaristia i a continuació, el sopar de germanor, amb tots els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat. L'endemà, dia 19, al vespre, els seminaristes majors de la nostra diòcesi es reuniran a la parròquia de Sant Miquel Arcàngel, de Molins de Rei, en una estona de diàleg per conèixer de primera mà el testimoni sacerdotal de Mn. Joan Solé, adscrit a aquesta parròquia. Aquesta és una de les iniciatives que organitza habitualment la Delegació de Pastoral Vocacional com a complement de l'itinerari formatiu dels seminaristes.

Eucaristia de Nadal al centre penitenciari Brians1. El proper 20 de desembre, a les 11 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia per celebrar el Nadal amb els interns i internes d'aquest centre situat al terme de Sant Esteve Sesrovires.

Grups de diàleg de Vilafranca. Dilluns 15 de desembre. Xerrada a càrrec de Mn. Xavier Morlans, professor de Teologia Fonamental a la Facultat de Teologia de Catalunya, sobre «El dret de l'autodeterminació en la doctrina social de l'Església». Com sempre, hi haurà un col·loqui posterior amb els participants. De 21 a 22.30 h, sala Mn. Joan Vinyeta, parròquia de Santa Maria de Vilafranca.

CATEDRAL

3r diumenge d'Advent. Avui, 14 de desembre, a les 19 h. Eucaristia presidida pel bisbe Agustí.

ECO DE LA PALABRA

Cantos de la «¡Oh!»

En pleno Adviento resuena en la Iglesia el canto de las famosas «Antífonas de la O». Son unos textos muy antiguos que la tradición ha ido depositando en la liturgia y que se han mantenido en el tiempo, tanto por su belleza, como por su adecuación a la espiritualidad del tiempo de Adviento. El actual abad de Santa María de Poblet ha confeccionado bellos comentarios sobre ellas.

Volvemos a la imagen del embarazo y el parto para entender la espiritualidad de Adviento y Navidad. Aludíamos a la incapacidad para la admiración, que sufrimos cuando banalizamos el sexo y consideramos todo el proceso de la concepción y el nacimiento como un simple mecanismo fisiológico, que se puede manipular como si se tratara de «cosas». Por suerte no siempre es así. Hace unos días, visitando una familia, que había tenido un nuevo hijo hacía unos meses, escuché cómo un amigo del matrimonio susurraba al oído del padre estas palabras: «Es impresionante. ¿No te parece una maravilla, que sólo hace unos meses Bruno —que así se llamaba el recién nacido— fuera un ser minúsculo en el vientre de Sara —la madre?»

Este amigo denotaba que era capaz de entender la Navidad; su predisposición ya era de Adviento. ¿Por qué? Porque el espíritu de Adviento

requiere capacidad para la admiración y el entusiasmo. Poder captar lo maravilloso es condición para apasionarse por el misterio que celebramos.

Las «Antífonas de la O» responden a esta actitud. Se cantan acompañando al *Magnificat* en las vísperas de los siete días previos a la Navidad. En ellas la Iglesia, manifestando su sorpresa y admiración por el acontecimiento que está a punto de producirse, alaba al Mesías, al tiempo que le llama y le pide que acelere su venida. Así Jesús es invocado como Sabiduría, Señor, Renuevo de Jesé, Llave de la casa de David, Sol, Rey y Emmanuel.

Observamos que todas estas antífonas conservan la misma composición. Primero es la admiración y la invocación («Oh»), después la petición de que venga pronto a este mundo («ven»). Aprendamos de este modo de orar.

Nosotros estamos quizá más cerca de este segundo sentimiento. Cuando tenemos clara conciencia de que las cosas van mal, nos sale espontánea la petición: ¡ven, ayúdanos, soluciona nuestros problemas! Son nuestras carencias lo que nos preocupa, antes que su persona en sí. Pero ¿cómo dirigirse a Él y pedirle algo, sin ponderar antes quién es, sin dejarse impresionar por su ser y su misión? La petición de que venga pro-

cederá del sufrimiento presente, pero sobre todo ha de nacer del deseo de su persona, una vez que ha sido contemplada y admirada.

Él es la Sabiduría esparcida por toda la creación, que necesitamos para caminar.

Él es el Señor, que se apareció a Moisés y que necesitamos para que nos libere de la esclavitud.

Él es el brote de la casa de Jesé, que ha de renacer ante los pueblos cuando la esperanza pareciera perdida.

Él es la llave de David, que tiene el poder de abrir y cerrar.

Él es el sol, que ha de brillar iluminando a los que yacen en tinieblas y en sombras de muerte.

Él es el Rey deseado de los pueblos y piedra angular de la Iglesia que reúne en un solo pueblo a todos los dispersos.

Él es Emanuel, nuestro hermano, rey y legislador, esperanza y salvador.

Nos preparamos para la Navidad, una vez haber conocido quién es el que nace entre nosotros y para nosotros. Pero siempre nos sorprenderá, cada vez más admirable y deseable, cada vez más amable a nuestros ojos.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat